

Jan Paul Schutten

Verstopt onder het ontbijtje

HÉ PSSST... Pssst! Hier... Nee híér. Onder de tafel! Ik heb me verstopt. Want ik heb iets ergs gedaan.

Ik ben Valentijn van Dijck. Mijn vader is de beroemde schilder Floris van Dijck. Hij schildert altijd van dit soort tafels, met lekkernijen. 'Ontbijtjes' noemt hij die. Want dit eten sommige mensen bij het ontbijt. Niet elke dag, hoor! Dat zou veel te duur zijn. Al die kaas, witbrood, wijn en druiven, dat is echt rijkelui-seten. Er ligt hier voor een fortuin op tafel. En dat is nou juist het probleem. Dáárom zit ik hier...

Kijk, het zit zo. Mijn vader had al die lekkere dingen in huis gehaald om te schilderen. Dus helemaal niet om op te eten. Hij is al sinds vanmorgen vroeg weg met mijn moeder en toen kwam ik hier. Ik had nog niets gegeten en zag al die heerlijkheden. Je snapt al wat er gebeurde. Eerst nam ik een stukje kaas. Niemand die dat zou zien, toch? Er lag zo veel. Wie zou dat missen? Toen zag ik dat glas wijn staan. Die mag ik helemaal niet drinken. Daar ben ik veel te jong voor. Ik krijg gewoon bier, net als elk ander kind. Maar ik nam een eerste slokje, heel klein, en lekker dat het was! Toen nam ik dus nog een slokje. En nog een. Voor ik het wist, was het hele glas leeg. Daarna dronk ik een tweede glas leeg. En toen een derde glas voor de helft.

Met het brood ging het net zo. Ik nam eerst een heel klein stukje, en toen nog wat. Nu heb ik bijna een heel bolletje op. En een halve appel. En allerlei noten en olijven. Net was de tafel nog heel netjes, maar nu is het één grote puinhoop. Mijn vader is vast heel boos als hij ziet dat ik van zijn lekkernijen heb gesnoept, dus heb ik me verstopt. Maar wat moet ik nu doen?

En weet je wat nog het erg-zte is? Ik ben helemaal geen wijn gewend, dus begin ik een beetje dronken te worden... en ook een tikkie mizzelijk van al dat eten. Hik! O, wacht eens. Daar, hik, komt iemand aan. Dat is vazt mijn vader. Hik!

Ik moet z-teedz hikken omdat ik te veel gedronken heb. O, nu komen m'n vader en moeder de kamer binnen. Ik hoor mijn vader praten.

'En weet je wat het is...' zegt hij. Maar hij stopt met praten. Hij ziet natuurlijk de tafel waar ik van gesnoept heb. Hik!

'Wat is hier gebeurd?' vraagt Floris. 'Kijk nou eens.'
Ik houd me maar zo stil mogelijk. Ik moet alleen

steeds hikken. Alz ik me z-zo maar niet verraad.

'Zie je dat?' zegt Floris.

'Jaha... ik zie het,' antwoordt mijn moeder.

'Moet je eens zien hoe die appelschil over de rand van de tafel ligt. En hoe dat bord met de appel naar voren is geschoven. Zie eens hoe die nootjes over de tafel verspreid liggen. Dat glas dat daar ligt en dat andere dat nog maar voor de helft vol is. Kijk eens hoe het licht door de wijn op het tafelkleed schijnt. Of die appel die zo spiegelt in het zwarte bord!'

Ik moet weer hikken. Maar gelukkig hoort niemand me.

'Toen we weggingen was de tafel nog heel keurig en netjes,' zegt Floris. 'Dit is even een ander gezicht.'

O jee. Krijg ik z-traks straf? En wat ben ik toch mizzelijk!

'Weet je,' zegt mijn vader. 'Ik ben uren bezig geweest om alle etenswaren op tafel zo goed mogelijk neer te leggen zodat ik ze op hun mooist kan schilderen. En kijk eens hoe het er nu uitziet...'

'Ik weet wel wie dat gedaan heeft,' zegt mijn moeder.

'Ik ook: Valentijn,' zegt Floris. 'Maar waar is hij? Valentijn!' roept hij hard door het huis.

Ik verroer me niet.

'Valentijn!' roept mijn moeder nu ook.

Maar ik blijf mooi zitten waar ik zit.

'Hik!' Ik moet ineens heel hard hikken. En nog eens: 'Hik!'

'Hoorde je dat?' vraagt Floris.

'Ik hoorde onder de tafel iemand hikken,' zegt mijn moeder.

'Hik!'

Oepz. Ze kijken nu onder de tafel. Ze zien me...

'Valentijn? Wat doe je hier?' vraagt Floris. 'We riepen je!'

'Ja, nou, eh...' zeg ik. Ik voel me zo belabberd dat ik nauwelijks kan praten.

'Wat ziet de tafel er schitterend uit!' juicht hij. 'Ik was uren aan het denken hoe ik het nou moest neerleggen om te schilderen. En nu ziet het er prachtig uit. Ik ga het precies zo schilderen. Beter kan het niet!'

'Dus u bent niet boos?' vraag ik.

'Nee, natuurlijk niet,' zegt Floris. 'Dankzij jou wordt het een schitterend schilderij! Weet je wat? Neem maar een flink stuk kaas. Dat heb je wel verdiend.'

O nee! Dat is wel het laatzte wat ik wil...

Hik!